

Счастья

Томислав Јованчић

Свјецдени

Ваљево, 2011.

Прва златна медаља репрезентације Југославије освојена на Светском првенству у Љубљани 1970. године, била је и почетак трофејног периода југословенске кошарке.

Са јесени и стартом лигашког првенства, кошарка нам је ушла у куће и телевизијским преносима утакмица „суботом у пет“ определила програм и време, које као привилегију негујемо до дана данашњих.

У то време, интересовање за кошарку на екрану прелазило је границе некадашње Југе, тако да су се програму „прикрадали“, и срећници из суседних земаља, пре свих, северне Грчке и тршћанског залива.

Злато и телевизија, показало се, били су темељ будућем „златном“ кошаркашком путу и бројним тријумфима репрезентације на Олимпијским играма, Светским и Европским шампионатима.

У амбијенту, експлозије кошаркашке популарности и продора на лидерску позицију „краљице игара“ међу најбржима на простору између Триглава и Ћевђелије, већ фебруара наредне године догодио нам се Студент.

Носили смо собом довољно кошаркашке енергије и претходног искуства, потиснутих у страну разним нам разлозима, да би се изазов кошаркашке еуфорије, која је захватила земљу занемарио и оставио по страни.

У гимназијским данима док још нисмо сањали о Студенту: Кецојевић (4), Јованчић (6), Спасојевић (8), Ћеранић, Антонијевић, Никитовић и Делеон.

Прву утакмицу одиграли смо у Зворнику против тамошњег локалног клуба и лагано добили, нешто касније и другу у ужичкој „Соколани“ против жестоких домаћина и победили у продужетку.

Играли смо у белим дресовима, док из Ариља нису стигли они прави – жути, по угледу на тадашњег европског лидера Ињис из Варезеа, Макаби и сплитску Југопластику.

Данас жута боја доминира европском клупском кошаркашком сценом, на шта наравно нисмо могли утицати али се пријатно осмехнемо када нас са екрана заплусне боја коју смо изабрали много пре и од неких клубова, данашњих учесника елитног европског такмичења.

Жути дресови по угледу на Ињис из Варезеа

ПРЕМИЈЕРА

Прву првенствену утакмицу одиграли смо на малом стадиону против Карабурме, такође тек основаног и десетог по реду београдског клуба, укључујући и оне највеће, пред више од 1000 гледалаца у првенству Београдске зоне. У Зони су били и клубови из Лознице, Шапца, Смедеревске Паланке и Мајданпека, које смо лагано побеђивали и без пораза освојили прво место и пласман у Српску лигу „Север“ наредне године.

1971.

Лазаревић председник, Поповић, П. Спасојевић, Јованчић, Милутиновић, В. Спасојевић, Илић тренер (горе), Павлов, Аћимовић, Ђеранић и Никитовић (доле).

Јованчић

Спасојевић

Будући да је првенствених утакмица било мало, а интересовање за наше утакмице велико, играли смо и пријатељске, са друголигашима у Краљеви и Крагујевцу а у Зворнику турнир на коме смо у финалу победили Локомотиву из Мостара и освојили први пехар.

Пријатељска утакмица са Радничким из Крагујевца, у јесен 1971, била је и последња коју смо одиграли на малом стадиону, будући да ће на том простору у зиму почети изградња Хале спорта.

СРПСКОЛИГАШИ

Хала се градила, а у Ваљеву нисмо имало игралиште као алтернативу. Дозвољено нам је да све утакмице првог дела Српске лиге „Север“ са клубовима из Београда и Војводине, играмо на гостујућим теренима, а у другом делу све код куће. Остварили смо више победа од пораза, али не у мери која обећава сигуран пласман у друголигашко друштво, о чему смо, као примарном циљу размишљали још у време оснивања.

1972.

Никитовић тренер, Бојовић, Мр. Милутиновић, Чулић, Спасојевић, Мл. Милутиновић, Павићевић, Енгел (горе), Аћимовић, Којић, Теранић, Антонијевић и Илић (доле).

После две утакмице на „домаћим“ теренима у Шапцу и Лазаревцу, неко се сетио и предложио, да се игра у Економској школи, где смо тренирали. На новом терену и пред бројним симпатизерима, добили смо све утакмице до краја Лиге, што није било довољно и за коначан тријумф.

Недостајао је корак, а коначна одлука пролонгирана до „мајсторице“ против Младеновца на игралишту Радничког на Црвеном Крсту.

Када је највише требало, пружили смо најмање и изгубили. Био је то, објективно гледајући, и први пораз, много више од изгубљене утакмице и крај брзог друголигашког сна.

Напросто, дошло је време да се главе охладе, да разум победи емоцију, а стрпљивост и истрајност пронађу право место у будућој визији клуба.

„Домаћи“ у Шапцу

На игралишту у Економској школи

ХАЛА СПОРТОВА

Наредног пролећа почели смо у Српској лиги „Север“ са клубовима северно од Западне Мораве до Београда, у троуглу Београд-Лозница-Свилајнац. Војвођани су кренули сопственим путем у сусрет новом Уставу са прошлогодишњим амандманима иза леђа као подршком. Више се нисмо виђали, све док после више од три деценије Срем није постао део нашег регионалног Савеза или ми део Срема, али је и то трајало кратко, тек колико и визија наметнутог нам решења.

Играли смо на асфалу новосаграђене Хале спортова или покривеном терену малог стадиона, као домаћи и на отвореним теренима приликом гостовања. Претходне године, одиграли смо први део у гостима, другу половину код куће, сада ми под кровом а остали на отвореним игралиштима. Тако наредне четири сезоне, са напоменом да је после прве сезоне у Хали постављен паркет.

Са смањеним такмичарским амбицијама, подмлађеним саставом и мање играча из времена оснивања, клупска политика и ентузијазам усмерили су се ка другим дугорочним вредностима будућности клуба – почетку рада са млађим селекцијама, изградњи игралишта и формирању женске екипе.

1973.

Пријатељска утакмица у Лазаревцу: В. Спасојевић, Павићевић, П. Спасојевић, Марчетић, Кецојевић, Поповић тренер (горе), Ковачевић, Чулић, Енгел, Теранић, Томић (доле).

1974.

Са командијама први пут: Радосављевић, Тешић, Љубичић, Павићевић, Ђеранић, Фарчић, Марјановић и Марковић (горе), Томић, Беравс, Спасојевић и Ковачевић (доле).

1974.

Љубичић, Ђорђевић, Жуњић, Спасојевић (горе)
Томић, Павићевић, Радосављевић, Ђеранић и Марчетић (доле)

1975.

Милићевић, Тешић, Аврамовић, Павићевић, Марчетић, Илић тренер (горе)
Љубичић, Пашић, Бабић, Г. Тешић и Ковачевић (доле).

Перанић

1975.

Тренер Илић и прва Студентова школа кошарке

КАФАНА „КРАЉЕВИЋ МАРКО“

Између малог стадиона и корзоа, скренута у Мишићеву, на путу од Катастра до Суда налази се кафана Марко Краљевић, вишедеценијско стециште, пре свих, ваљевских адвоката и геометара са припадајућом им клијентелом, уз то, наравно и гостију свих кафанских профила.

У малој сали те кафане пронашли смо право место за скупљање, договоре и касније активности на одржању такмичарских програма клуба, изградњи игралишта и формирању женске екипе.

Састајали смо се понедељком увече, обавезно, а осталим данима по потреби. Када се одлучивало о значајнијим темама, Београђани би продужили викенд боравак до завршетка састанка, а Ваљевцима би радна недеља несумњиво почињала вечерњим састанком „код Јунака“.

Тако пуних пет година, до нашег игралишта, зграде и терасе, где смо са задовољством кафенисали до првог баскета, а онда неко на плочу а неко у хлад, да уживамо, свако у своме и свако на свој начин.

ИГРАЛИШТЕ

Још са оснивањем знали смо да је за егзистенцију и опстанак клуба неопходано игралиште у скромнијој, односно стадион са пратећим објектима и расветом у коначној верзији.

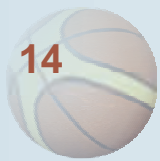
На срећу, поред идеје, било је доста памети, стручности и ентузијазма, у клубу и шире гледајући међу симпатизерима, тако да се идеја брзо претворила у озбиљне активности које су водиле изградњи терена.

У шуми топола, зове, корова и траве, преко негдашње пруге што је делила град, у рупи испод бивше бараке а у нивоу данашње зграде четврте Основне школе, пронашао се простор, који је за пар година уређен и изграђено игралиште.

*Април 1974.
Новак Савић, председник
и Слободан Вишић
директор игралишта у изградњи.*

Прва првенствена утакмица женске екипе у пролеће 1976. године, била је посебан импулс да се настави са изградњом зграде са неопходним просторијама, терасе, трибина, расвете и свих осталих садржаја, до коначне и данас присутне верзије клупског стадиона.

Девојке су одиграле своје прве утакмице на тек изграђеном игралишту, мушкарци годину дана касније, када су стигле свлачионице, касније расвета и трибине.

Од првог дана на игралишту су тренирали и једни и други а играло се све док мушкарци нису постали друголигаши, односно док и републичке лиге нису прешле под кров.

1976.
Пред почетак прве
првенствене утакмице
Студент-Морава

Генерације девојчица и дечака су ту почеле, кошарци се училе и са Студентом одрастале.

До изградње игралишта у Студент се долазило, са игралиштем и успостављеном раду из Студента се, по вољи, и одлазило.

Детаљ са прве првенствене утакмице на Студенту

1977. - И мушкарци на Студенту

После две деценије, први играч кошаркашки рођен на Студентовој плочи, касније вођен сопственим путевима, постао је сениорски репрезентативац Југославије и играч трофејних београдских клубова.

Деценију касније, на Студенту ће почети и у свет кошарке ући, данас најбољи међу најбољима у Европи и шире.

БАСКЕТ

На новој бетонској плочи жестоко смо се дохватили **баскета**, те изазовне игре „три на три“ као већ заборављене играчке, без обзира на узраст, кошаркашки статус или знање, што дуже и што више, као да се трудимо да надокнадимо све оне пропуштене године од нестанка малог стадиона, на коме смо кошаркашки расли и одрасли, до актуелних дана.

Сваког августа баскети су постајали квалитетнији и посећенији, будући да су све овдашње кошаркашке вредности биле на плочи.

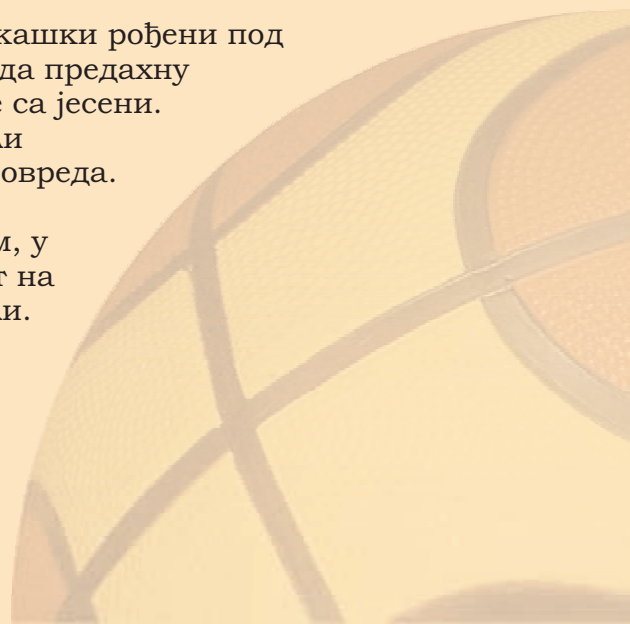
И тако пар година, баскет та игра коју смо спознали пре него што смо се научили првом трокораку а играли и годинама после завршетка активних кошаркашких каријера, дакле дуже и од саме кошарке, трајао је у свом рекли бисмо изворном облику, све док је на Студентову плочу долазио и последњи играч са традицијом босих кошаркашких година, понетих собом са бетонских игралишта Дома омладине или малог стадиона.

А онда су дошли, боље рећи, свратили млађи, кошаркашки рођени под крововима сала и хала, ангажовани од јесени до пролећа, да предахну између две сезоне, да испитају, да ослушну, да виде где ће са јесени. Бацили би и они по коју, истина нежно и опрезно, изабрали саиграче и противнике, крили се од тренера и чували од повреда.

Било је извесно да баскет, ту најслађу кошаркашку играчку, напросто гази време, будући да професионализам, у својој пројекцији кошаркашког сутра не препознаје баскет на начин како смо га ми схватали, прихватили и доживљавали.

О баскету, нама и млађима, тек да се подсетимо, права прича о игралишту била је Студентова будућност.

ЖЕНСКА КОШАРКА

До појаве Студента у граду није било женске кошарке.

Осетили смо се одговорним и способним да и женској популацији обезбедимо могућност кошаркашког присуства, а да нас на то нико није упутио, препоручио или усмерио. Тек кошаркашки филинг, који нас је испуњавао водио је у нови изазов и очекивано задовољство будућих успеха.

Били смо сагласни да је кошарка за почетнике знатно захтевнија у односу на остале дворанске спортове и да је без традиције теже и од најтежег. То нас је определило да нестрпљење првог званичног наступа оставимо по страни, да се усмеримо селекцији и темељном раду, на период дужи од годину дана а да онда оценимо пређени пут и планирамо шта даље.

Са селекцијом и тренинзима почели смо фебруара 1975, другу селекцију извршили у јесен, са почетком нове школске године, а у такмичење се укључили на пролеће следеће године.

1975.

Тренер Јованчић и прва женска школа кошарке

За разлику од времена оснивања клуба и мушке селекције, када смо поред брзог пласмана у друголигашко друштво, као примарног циља, у опуштенијој атмосфери понекад маштали и о турниру „жутих“ Макаби, Арис, Југопластика и Студент (?!), девојке су стартовале доста скромније, без посебних амбиција, тек да постоје и да се такмиче. Да ће једнога дана победити Партизан, Звезду као и клубове из Загреба, Љубљане, Сплита, Сарајева и остале, нису ни сањале, али и то ће се догодити а то је оно о чему смо на почетку „очекивано задовољство будућих успеха“.

1976.

Пред прву првенствену утакмицу: Спасојевић (тренер), Весна Делић, Стана Лазаревић, Олга Аерамовић, Милица Игњатовић, Весна Чолић, Марија Милинковић, Јованчић (тренер у оснивању), Душка Ковачевић, Снежана Јаковљевић, Лела Манић, Снежана Станојевић и Рада Радовић.

ПАРАЛЕЛА

Изградњом зграде и свлачионица на клупском игралишту, створили су се услови да обе селекције, мушка и женска, играју своје утакмице у одговарајућим лигама, на Студенту.

1977.

*Илић тренер,
Павићевић, Ђуровић,
Милићевић,
Марчетић,
Аврамовић (горе)
Зарић, Урошевић,
Ковачевић и
Љубичић (доле)*

1978.

*Ђуровић, Павићевић, Ковачевић, Марчетић, Аврамовић, Илић тренер (горе)
Зарић, Тешић, Љубичић, Ковачевић Р, Урошевић и Јевремовић вођа тима (доле).*

Мушкарци су се такмичили у Северној групи Српске лиге три сезоне и четврту, после реорганизације у Регионалној лиги, док су жене четири сезоне играле у Другој српској лиги са клубовима из Београда, нашег и Јасеничког савеза, а пету у Републичкој лиги „Север“.

1977.

Снежана Јеротић, Нада Шиповац, Снежана Јаковљевић, Јасмина Ракић, Олга Аврамовић, Весна Чолић (горе), Ђуричић Гордана, Рада Радовић, Драгана Остојић, Лела Манић и Снежана Станојевић (доле)

*Тренер Спасојевић
и Школа кошарке
из 1977. године*

 Победници турнира Студент у Чачку 1978. године: Савић вођа тима, Р. Ковачевић, Павићевић, Ковачевић, Маричић, Ђуровић, Илић тренер (горе) Аврамовић, Петровић, Урошевић, Тешић, Зарић и Љубичић (доле)

Тешић

Ковачевић

*Финале кадетског првенства Југославије у Чачку 1978.
(деталј са утакмице Борац-Студент).*

1979. Тренер Спасојевић и јуниори

Догађа се то у време после пуне деценије од преласка прволигаша под кров и нешто мање за друголигаше.

Вођени носталгијом из времена када смо играли или гледали утакмице на малом стадиону, и неким другим разлозима који су привлачили пажњу за баскет на отвореном, тек било је значајног интересовања и пристојне посете утакмицама које су обе селекције играле на Студенту.

Био је то и посебан импулс, да се наставе и убрзају активности изградње трибина, терасе и коначног обликовања Стадиона.

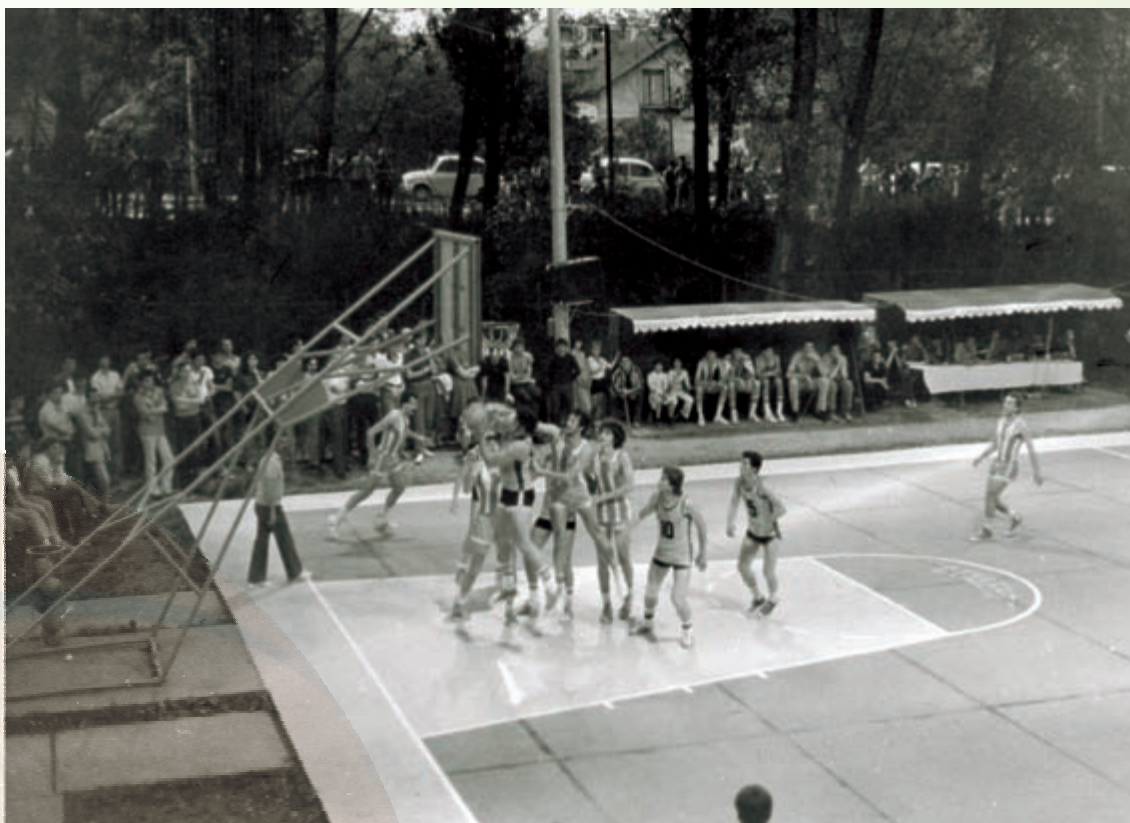
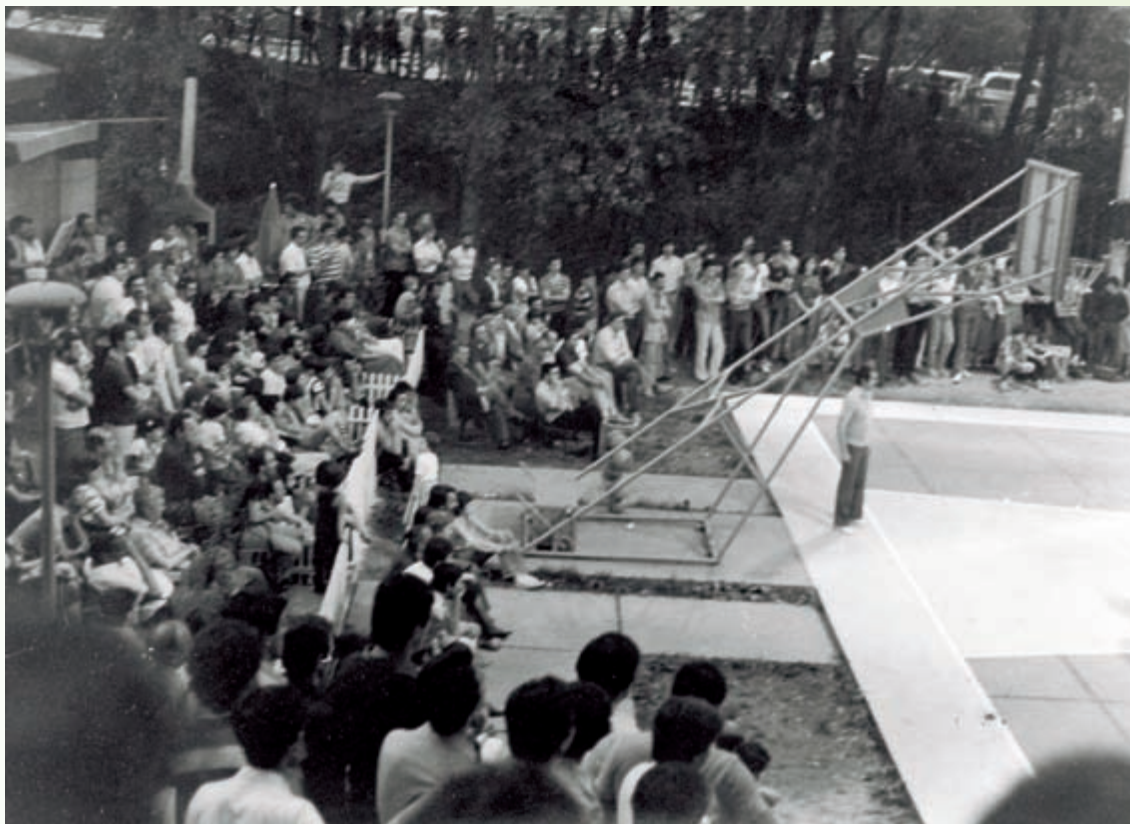
Велико интересовање за утакмице на Студенту.

У јесен 1980. године, после освојеног првог места у Регионалном такмичењу, мушка екипа одлази на квалификациони турнир на коме ће изборити статус друголигаша и отићи са игралишта под кров Хале спортова. На игралиште ће се вратити две деценије и коју годину касније.

Жене ће такође у Халу спортова као чланице Супер лиге, али ће већ средином такмичарске сезоне лигу напустити, будући да се радило о непримерено слабој организацији такмичења. Од пролећа вратиће се у Српску лигу „Север“ и остати на игралишту још неколико година.

За Студентово игралиште, то ће бити значајно такмичарско присуство, пре него што кошарка и на нижим нивоима, дефинитивно пређе под кровове хала и сала.

1980. Студент-Црвена Звезда на отварању стадиона са трибинама.

ДРУГОЛИГАШИ

После квалификација у Лазаревцу, са истим бројем победа и пораза, али и највише среће у кош разлици у односу на остале учеснике, београдски „22 децембар“ и „Прву петолетку“ из Трстеника, Студент је коначно, у десетој години постојања остварио изворни сан и постао члан Друге савезне лиге.

1981.

Друголигаши: Илић тренер, Аврамовић, Павићевић, Кресојевић, Ђуровић, Мркић, Милинковић, Ракић, Јевремовић вођа тима (горе) Тешић, Крунић, Урошевић, Ковачевић и Петровић (доле)

Годинама већ, друголигаши бивше „Југе“ играли су у четири групе: Србија „Исток“ Војводина, Босна и Херцеговина „Север“ Словенија и Хрватска „Запад“ и Црна Гора, Косово и Македонија „Југ“.

Студент се нашао у групи „Исток,, са градским клубовима из Крагујевца, Лесковца, Јагодине, Крушевца, Ниша, Бора, Смедеревске Паланке, Милановца, Земуна и више локалних београдских клубова.

Квалитетни противници, искуство, традиција и градска подршка у већем броју сусрета били су резултатска предност за противнике, После половине такмичења смењен је тренер али ни нови није успео да поправи пласман: бољи од последња три, који би обезбедио опстанак у лиги.

Будући да се најбољи тим Лиге, пласирао у Прву Б лигу, задржали смо друголигашки статус и за следећу сезону.

1981. После десет година – Оснивачи:
Антонијевић, Енгел, Спасојевић, Лазаревић, Јованчић (горе)
Обрадовић, Дамњановић, Ћеранић, Никитовић и Делеон (доле)

Но и наредна сезона није донела ништа боље; квалитетнији, бољи и организованији клубови имали су више успеха, тако да смо после пораза у Пироту, у утакмици од које се пуно очекивало, са Таковом испали из лиге.

Био је то повод, да се по завршетку сезоне смени и други тренер.

У Другу лигу више се нисмо враћали. Истина оптимизам нас није напуштао, али се показало, био је то почетак краја и високих амбиција са мушком кошарком у Студенту

1982.

Јевремовић вођа тима, Милинковић, Ракић, Кресојевић, Мркић и Ђуровић (горе), Петровић, Павићевић, Љубичић, Ковачевић, Крунић, Симовић и Тешић (доле)

*Душан Павићевић,
играч и капитен са најдужим
стажом у историји Студента.
Играо од 1972. до 1989. године.*

СРПСКОЛИГАШИ ДРУГИ ПУТ

Испадањем из Друге лиге „Исток“ опет Јединствена лига Србије, дуга путовања и средњи квалитет, тек да се преживи.

Поред традиционално високих амбиција али и скромних резултата преживесмо прву сезону. У другој смо ангажовали професионалног тренера и остварили нешто бољи пласман.

Реорганизација и регионализација. Овога пута условљена захтевима Прве Б лиге.

Београђани се на време заокружили трамвајским шинама, знали су пре свих да је време новац а времена нису имали на претек.

Нашли смо се у регији „Запад“ између реке Саве и Републике Црне Горе, односно Дрине и Сталаћа. Освојили смо прво место и пласман у Јединствену српску лигу.

Тамо су нас чекали познаници из Крагујевца, Крушевца, Лесковца, Ниша, Бора, Алексинца, Горњег Милановца, наравно Београђани и наше комшије, којима последњих година није баш ишло.

1985.

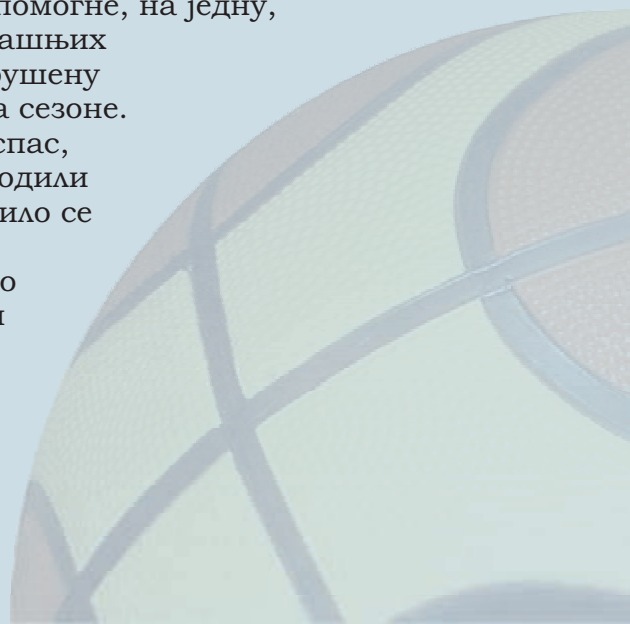
Ђурић, Јанковић, Пајић, Симовић, Матић, Милутиновић, Павићезић,
Никитовић тренер (горе), Ракић, Петровић, Лазић, Николић и Теофиловић (доле)

Сезону 1985/86 године, завршили смо на четвртном месту, што у поређењу са две сезоне друголигашког „спаси боже“ и свим осталим годинама, могуће, представља и највећи успех у историји мушке кошарке.

Наведени успех подстакао је на веће ангажовање и више амбиције у наредној сезони. Дошло је пар играча са стране, уз то и уложен напор да се стручни штаб појача. На самом почетку лиге, без знања нашег професионалног тренера, довели смо тренера-ментора да помогне, на једну, показало се и једину утакмицу. Од двојице тренера, некадашњих сарадника, очекивали смо квалитетни помак а добили нарушену атмосферу и амбијент од чега се нисмо опоравили до краја сезоне. Уместо победничког низа, непланирани порази. Тражећи спас, током лиге, захвалили смо тренеру професионалцу и ослободили га даље сарадње. Тим су до краја водили волонтери. Догодило се да и неко од играча захвали екипи и оде својим путем. На крају тек на 13. месту, што пласманом и симболом довољно илуструје о сезони за заборав. Из лиге су отишли други али је то била слаба утеха за потрошено време и разна нам улагања.

Но нисмо се предавали и даље смо веровали у боље и успешније сутра. Јединствена српска лига и неки нови тимови: Јагодина, Лазаревац, Чајетина, Врање, Лебане... Тренер из Београда, неколико играча такође, појавили се и наши клинци од перспективе, очекивало се више него у претходним годинама.

1987.

*Ашкић тренер, Ракић, Кецојевић, Пантовић, Ћасан, Цветановић Савић (горе)
Малетковић, Марковић, Станковић, Јовичић, Ђокић, Петровић (доле)*

Саша Симовић

Милован Теофиловић

1987. С члановима Управе пред турнир на Студенту

На отварању сезоне први прави летњи турнир, дошла и Звезда. Примерно интересовање, високе амбиције, несмањена енергија и елан у клубу и околи.

Међутим, са почетком лиге и лиге млађих категорија, комшије нам узеше најперспективнијег клинца уз то и регистрованог првотимца. Како то бива сличним поводима, настаде фрка, саопштења, полемике али без одјека. Јуноша оде својим путем. Касније, у зениту каријере оствариће се и као сениорски репрезентативац.

Први пут озбиљно суочени са сазнањем да најперспективније не припремамо за себе него за друге, односно да ће све будуће амбиције са мушком кошарком имати свој лимит, што наравно нисмо могли прихватити, будући да смо и сами били без кошаркашког лимита. било је извесно и очекивано, да се у блиској будућности усмеримо ка пројектима без ограничења које ћемо моћи испратити и остварити.

У таквом амбијенту и расположењу ишла је и Лига. Знатно бољи него претходне сезоне, доста дуго држали смо се међу прва четири. Онда ветеране стигише године и повреде, негде се и непримерено плануло, неки се вратише одакле су дошли, на крају тек седми, дакле далеко од амбициозног и планираног пласмана у Б лигу.

У другом погону клуба, женска екипа остварила је тријумфални 18/18 победа у Квалитетној лиги Србије и пласман у Прву Б лигу Југославије.

1988.

Јањић вођа тима, Нада Јевтић, Биљана Крсмановић, Весна Чолић, Снежана Бељић, xxx Гордана Ковачевић, Јелица Јањић, Драгош Ковачевић тренер (горе)
Зорица Јевтић, Љиљана Станојевић, Олга Миловановић, Љиљана Гавриловић,
Мира Јовановић, Славица Радовановић (доле)

Био је то наговештај очекиване селидбе пројектованих амбиција са мушком екипом и значајнијег улагања у женску кошарку.

А онда дошли смо и до последње сезоне у Јединственој лиги Србије. Почели смо са скромним саставом и најстаријим играчем као тренером. У првом колу, пораз у Ваљеву од београдског Радничког, некадашњег првака државе, затим изгубљене и све остале утакмице: Прибој, Горњи Милановац, Чајетина, Ниш.... До краја Лиге нисмо се померили са последњег места.

Да и велики падају на ниске гране, није нам могло ублажити разочарење извесним и већ виђеним крајем мушке кошарке у Студенту, бар за деценију или више?

У мају 1989. године, Скупштина клуба, уз жестоке полемике и расправе, за и против, одлучила је да сениорска екипа престане са лигашким такмичењем на неодређено време, уз отворену могућност да се евентуално са млађим селекцијама укључи у Регионалну лигу, преко лета или регуларна такмичења млађих категорија.

Ослобођени емоција и амбиција које смо годинама носили као играчи, тренери или функционери клуба, одлука о потпуно посвећености женској кошарци, показала се визионарском и добро осмишљеном.

Годину дана касније, женска екипа Студента постаће члан Прве савезне лиге Југославије.

Мушкој кошарци вратићемо се две деценије и коју годину касније на нови почетак.

ТРЕНЕРСКА ВРТЕШКА

Средином прве друголигашке сезоне смењен је тренер, први пут у историји клуба. Увео је тим у лигу и био истинска клупска легенда. Правдао је лош пласман квалитетним противницима, недостатком термина у хали, третманом у граду и већ чиме још, али нисмо се дали.

Били смо другари, пријатељи, понегде и кумови али смо сада били Управа а то нас је чинило озбиљним и одговорним, напосто били смо на задатку а са општим интересом и светлом будућности клуба није се играти.

Није се противио, повукао се са тренерског места и ставио на располагање за извршење осталих клупских обавеза.

*Тренерска вртешка:
Илић, Спасојевић, Никитовић*

Наследник је требао да обезбеди друголигашки опстанак али није, спасли смо се проширењем лиге. Следеће године, није нам било спаса. То је био повод да се и други тренер смени. А тренер од искуства, почео код нас, затим отишао у комшилук, враћао се, и коначно дошао да ради на дуге стазе. Када је смењен настаде велика фрка. Бране га људи, интервенише се правним саветима и препорукама, сви нападају Управу, ону исту озбиљну и одговорну. Огласио се и локални лист са повећим текстом, пита – Ко је тај Стручни савет и шта је до сада радио, када предлаже смену, како уопште радите када није било кворума за Скупштину, мислите ли о будућности, о раду на дуге стазе, шта ће рећи варош, шта ће рећи ђаци!?

Истина, о тренерима смо и у прошлости полемисали, али без варничења, напросто овде су сви дебитовали и учили али је већина гледала у комшилук са жељом да се тамо и опроба. Комшије су првих година имале разумевања, радо би примили свакога, ко се одавде препоручи и пружиле праву шансу, ценећи да нисмо знали препознати праве вредности или дати неопходну подршку.

Међутим, прошло је доста времена и комшије нису више биле као пре, као да су почели гледати своја посла, могло би се чак наслутити да би нам некога и уступили.

Тек смењени тренер није имао пролаз тамо и у околини, па се нешто касније определио за женски рукомет, имао је за то и одговарајуће квалификације.

Вратио се опет онај први, да помогне док се не нађе прави. Играли смо Јединствену српску лигу.

По завршетку сезоне, као одговарајуће решење одлучено је да се као професионалац ангажује тренер из комшилука, наш човек, почео овде а пре десетак година отишао тамо. Комшије великодушне, обећали чак и плаћање до краја године, градски спортски буџет као гарант такође, ми наравно презадовољни.

Прве сезоне стабилни. Друге први у Међурегионалној лиги „Запад,, и пласирани у Јединствену републичку лигу. Треће, одлични четврти у Јединственој српској.

За нову сезону: обезбеђене припреме и играчи са стране, да освеже и коначно остваре пласман у Другу лигу. Међутим Управа као Управа никада не мирује. Хтела би да се осигура, да појача стручни штаб, да ништа не препусти случају. Разговарају, одмеравају и коначно тренеру као помоћ доводе за саветника искусног стручњака, сарадника из времена када су заједно на клупи комшија водили праве утакмице. Тренера о томе нико није питао ни консултовао. На утакмици у Пироту, почетком Лиге, један од њих гледао у терен, други у трибине, утакмица изгубљена и неке друге касније. И као резиме још у новембру, дакле половином првог дела Лиге и трећи тренер би смењен.

Е сада је тек било превише, настаде права фррка, опет новинар у локалном листу – Зар професионалаца и радника на дуге стазе; само мењате, има ли ко вас да смени?! Па фабрика, па фамилије и на крају комшије, како су великодушно уступиле тренера са једнаком пажњом га прихватише назад.

Сличних проблема у даљој историји клуба није било. Схватили смо да за оно што смо и где смо играли, тренер би могао бити неко од бољих, заинтересованих и вредних играча, посвећен тренерском позиву,

За то смо знали од првог дана, али смо се повукли пред захтевима професионализације и струке, хтели смо ићи у корак са временом и актуелним кошаркашким захтевима. Да смо остали при своме, другарство и пријатељство никада не би стављали на проверу, клупским нам разлозима. Но изазов Управе, озбиљне и одговорне, морао нам се догодити, напросто морали смо кроз то проћи, будући да смо били на задатку. По вокацији припадали смо неком другом свету али ...

ЖЕНСКИ КРЕШЕНДО

После четири сезоне у Другој српској лиги, освајањем првог места 1979. године, женска екипа се пласирала у Прву српску лигу група „Север,, где ће за противнике имати клубове из Шапца, Љубовије, Велике Планае, Лознице, Смедеревске Паланке, Новог Пазара и неколико београдских клубова: Раднички, 22 децембар, Карабурма и Жарково.

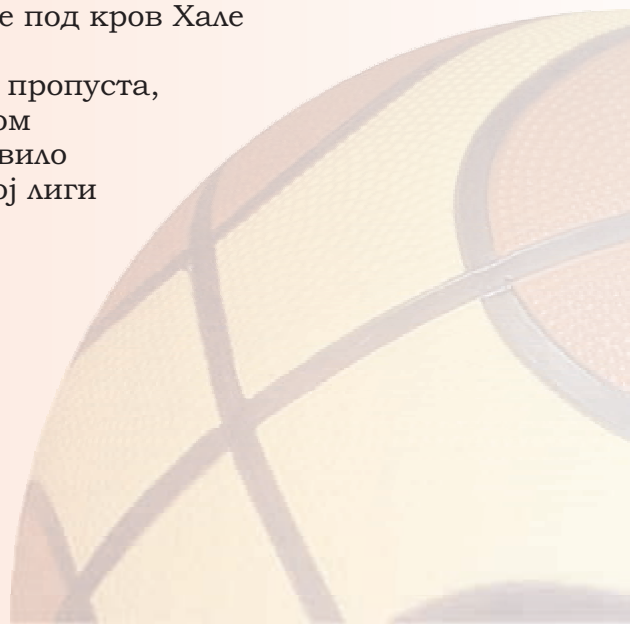
1977.

*Шиповац, Ракић, Радовић, Игњатовић, Јеротић, Аврамовић, Лазаревић (горе)
Остојић, Манић, Станојевић, Јаковљевић и Чолић (доле)*

Освајањем одличног четвртог места на крају сезоне, остварен је пласман у Супер лигу и први прелазак на такмичење под кров Хале спортова у сезони 1980/81 године.

Будући да је од самог почетка Лига имала низ пропуста, после одустајања више клубова и Студент је почетком фебруара престао са такмичењем, што је претпоставило повратак на отворено игралиште и учешће у Српској лиги „Север“ од пролећа.

1978.

*Весна Чолић, Нина Влајковић, Нада Шиповац, Снежана Јеротић, Рада Радовић,
Јасмина Ракић, Олга Аврамовић, Спасојевић, тренер (горе),
Снежана Станојевић, Лела Манић, Гордана Ђуричић, Зорица Ђерић (доле).*

1980.

*Рада Радовић,
Зорица, Ђерић,
Снежана Бељић,
Нина Влајковић (горе)
Јасмина Ракић,
Марица Ђокић и Мира
Петронијевић (доле)*

1981.

Ракић тренер, Снежана Бељић, Олга Аврамовић, Нина Влајковић, Снежана Јеротић, Зорица Кушаковић (горе); Јасмина Ракић, Зорица Ђерић, Марица Ђокић, Милена Гавриловић, Светлана Живковић (доле)

Рада Радовић

У трећој сезони 1983. године, освојено је прво место без пораза. Успех који је одвео на квалификациони турнир за улазак у Прву Б лигу. На турниру у Лазаревцу, побеђени су Јасеница (86:60) и Нови Пазар (63:56) док је у одлучујућем сусрету претрпљен пораз од новог лигаша београдског Радничког (50:52).

1983.

Лазаревац квалификације: Весна Лојен, Снежана Јеротић, Бисерка Марјановић, хх, хх,
Нина Влајковић (горе)
Зорица Ћерић, Снежана Вуковић, Светлана Живковић, Тања Којић, Гордана Станковић

Неуспех у квалификацијама и околности које су то пратиле, осетило се, смањили су амбиције ове генерације у наредној сезони, што се током и на крају Лиге јасно видело и резултирало.

Искусније играчице су завршавале каријере. У дербију на крају лиге у Ваљеву тим из Ужичке Пожеге био је бољи, што је и дугогодишњег тренера, после шест година, навело да се повуче.

1984.

Ракић (тренер) Нина Влајковић, Зорица Ђерић, Весна Лојен, Бисерка Марјановић, Весна Стевановић, Теофиловић (помоћни тренер) Снежан Бељић, Зорица Мосуровић, Светлана Живковић, Тања Којић, Гордана Станковић

Година кризе и преживљавања тек да се опстане а онда мудар и показаће се врло успешан потез. Из Ужица је доведен брачни пар, искусан тренер и сјајна играчица, довољно да подмлађеном саставу да неопходну сигурност, охрабри, подстакне на индивидуалне вредности и изгради колективни амбијент неопходан планираним успесима.

Освојено је прво место у Међурегионалној лиги „Север“ и право одласка на квалификациони турнир за Прву Б лигу у Обреновац. Побеђена је Карабурма (84:80) али је Омладинац из Лесковца био бољи (61:73) и заслужио пласман у Б лигу.

Није било места разочарењу, будући да је формирана Јединствена српска лига са клубовима из Ужица, Параћина, Пријепоља, Бора, Пирота, Кладова и наравно Београђана: ОКК Београд, Нови Београд, Карабурма и ИЛ Рибар.

Лига је почела новембра 1986. године. **Од тада и женска кошарка прелази под кров Хале спортова**, да тамо и остане до последњег такмичарског дана.

На крају сезоне освојено је треће место, као успех изнад очекивања што је подстакло на ангажовање нових играчица и више будуће амбиције.

ПРВА Б ЛИГА

Годину дана касније, у сезони 1987/88 године, бележимо тријумфалних 18/18 победа, освојену титулу првака Србије и пласман у Прву Б лигу Југославије.

1988.

Драгош Ковачевић тренер, Весна Чолић, Гордана Ковачевић, Снежана Азањац, Нада Јевтић, Мира Јовановић, Милан Јањић вођа тима (горе) Љиљана Гавриловић, Биљана Крсмановић, Марија Лазаревић, Олга Миловановић, Виолета Благојевић, Славица Радовановић (доле)

Гордана Ковачевић

За изузетан успех Студент је први пут проглашен **Спортским колективом града за 1988. годину.**

Прва сезона у Првој Б лиги са клубовима из Подгорице, Цетиња, Херцег Новог, Приштине, Скопља, Тетова, Битоља, Ниша, Крагујевца и Новог Пазара, завршена је врло успешно, коначним пласманом на треће место.

1989.

*Зоран Ковачевић тренер, Снежана Азањац, Јелица Јањић, Софија Јовић, Нада Јевтић, Биљана Јовановић, Милета Петковић помоћни тренер (горе)
Биљана Крмановић, Олга Миловановић, Љиљана Гавриловић, Виолета Благојевић,
Марија Лазаревић и Весна Чолић (доле)*

После одлуке Скупштине клуба из маја 1989. године, о потпуној посвећености и подршци женској кошарци следио је и низ, време ће показати, успешних и промишљених потеза.

Искрено смо захвалили тренеру из Ужица на изузетном доприносу да од међурегионалног такмичарског нивоа дођемо на ниво Југо квалитета. За тренера је ангажован један од најбољих ваљевских играча, истина са кратким тренерским стажом али и извесном перспективом тренера највишег ранга. Уз то постојећа селекција, освежена је новим и квалитетним играчицима, што је заокружило амбијент и пројекцију скорог пласмана у друштво најбољих у земљи.

ПРВА САВЕЗНА ЛИГА

У другој такмичарској сезони Прве Б лиге остварен је потпуни успех, боље рећи тријумф 18/18 победа над клубовима из Ниша, Новог Пазара, Цетиња, Херцег Новог, Скопља, Ужица, Крагујевца, Приштине и Битоља, наравно и прволигашки статус од сезоне 1990/91 године.

1990.

Зоран Ковачевић тренер, Нада Јевтић, Снежана Азањац, Гордана Ковачевић, Јасна Милосављевић, Милета Петковић помоћни тренер, Зоран Јевремовић вођа тима (горе) Љиљана Гавриловић, Софија Јовић, Јелица Јањић, Марија Лазаревић, Олга Миловановић и Виолета Благојевић (доле)

*Капитен Весна Чолић
са пехаром победнику
Прве Б лиге*

У прволигашком друштву чекали су: Београђани Црвена Звезда, Партизан и Вождовац, Војводина (Нови Сад), Жежица (Љубљана), Монтмонтажа (Загреб), Крајинаауто (Бања Лука), Ценекс (Сарајево), Јединство (Тузла), Елемес (Шибеник) и Сплитска трговина (Сплит).

Појачани са три играчице уз већ успостављен стручни рад највишег новоа, старт је био изнад предвиђања и највећих оптимиста.

Пораз у Љубљани у првом колу, затим шест победа за редом: Војводина, Партизан и Млади Крајишник у Ваљеву; Монтмонтажа, Вождовац и Сплитска трговина у гостима, довољно за позицију број један на прволигашкој табели, за тренутак или период од неколико дана, који представља највећи домет у клупској историји.

1991.

Олга Миловановић, Марија Лазаревић, Мира Секулић, Јасна Миловасљевић, Оливера Васић, Зоран Ковачевић тренер, Нада Јевтић, Весна Јовановић, Гордана Ковачевић, Љиљана Гавриловић и Виолета Благојевић

У следећем колу изгубили смо у Ваљеву од европског првака Јединства из Тузле са 80:81, најблаже рећи чудно, да би у наставку такмичења след резултата био у домену очекиваног.

Нову Годину дочекали смо са новим градским признањем за најбољи **Спортски колектив године**.

На крају лиге седмо место, за дебитанта одличан пласман. О прваку су одлучивали Елемес и Црвена Звезда, у амбијенту разних непријатности, до тада непознатих женском лигашком такмичењу.

Постигнути успех дошао је као најлепши поклон за обележавање јубилеја две деценије од оснивања клуба, за награде, признања и све остало што следује сличним поводом.

Делегати Скупштине клуба 1991. године

Приказани квалитет препознао се и на ширем простору Лиге. Једна од играчица преселила се у Тузлу, друга у иностранство а тренер стигао до помоћника у сениорској репрезентацији Југославије.

И као награда за све: пет дана у Паризу и једна утакмица са прваком Француске – Challes-Les-Bains Basket (84:95), захваљујући стеченим пријатељствима и одговарајућим квалитетом.

Марија Лазаревић

MATCH DE GALA FEMININ

20H30 - GYMNASSE GERARD AÏACHE - BONDY

CHALLES-LES-EAUX BASKET

Championnes de France 1991
Vainqueur de la Coupe de la Fédération 1991

STUDENT VALJEVO YUGOSLAVIA

Equipe Nationale 1 Yougoslave

CHALLES-LES-EAUX BASKET

4 - Lehideux Florianne
5 - Falcoz Sabine
6 - Benintendi Corinne
7 - Marandin Laurence
8 - Venturi Frédérique
9 - Leymarie Séverine

10 - Falcoz Danièle
11 - Barel Olessia
12 - Michaud Stéphanie
13 - Clanet Ludmila
14 - Masson Maryse
15 - Soukharnova Olga

STUDENT VALJEVO YUGOSLAVIA

Kovačević Zoran-Traineu
4 - Vasić Olivera
5 - Blagojović Violeta
6 - Milosavljević Jasna
7 - Šćuklić Mirjana
9 - Kovačević Gordana

10 - Gavrilović Ljiljana
12 - Joffić Nada
13 - Milovanović Olga
14 - Jovanović Vosna
15 - Lazarević Marija

Припремајући се за narednu sezonu нисмо имали сазнања, још мање претпоставки, да Словенија и Хрватска одлазе, односно да је претходна сезона била и последња за спортска такмичења у оквиру некадашње Југе. Није то знао ни Савез, будући да су у првој верзији жребања били и клубови из одлазећих Република. Пред сам почетак Лиге, као нови учесници евидентирани су: Босна, Нови Бечеј, Студент (Ниш) и Херцег Нови.

У амбијенту који собом носи распад земље и последица догађања у окружењу, спорт је с разлогом био маргинализован, будући да су сама егзистенција и опстанак били угрожени.

Ипак, Лига је кренула. Побеђени су имењак из Ниша и Ценекс у Ваљево а Херцег Нови и Нови Бечеј у гостима, да би се затим смењивали вредне победе и очекивани порази.

Међутим облак надолазећих тешкоћа и проблема о којима нисмо ни сањали, приближавао се споро и претећи.

Девојке из Херцег Новог нису допутовале на утакмицу у Ваљево, у њиховој регији било је жестоко.

У марту, наше девојке нису отпутовале у Тузлу, тамо је тек мирисало на барут. Казна од 0:20 и бод мање, била је само административна мера неког од чиновника Лиге, слепог да види даље од своје канцеларије, а тек преко Дрине да и не говоримо.

У последњем колу у Ваљево је савладана сарајевска Босна, изненађујуће лагано (78:66).

Док се о победи ћаскало по кошаркашким кафитеријама, ишла је прича о гостујућим кошаркашицама како су преко читавог дана трчале по локалним бакалницама и пијаци у потрази за намирницама којих код куће већ дуже није било. Нисмо ни слутили, да ће се повратком у свој град, ускоро наћи у паклу ужаса који ће запалити читаву регију, а нама донети санкције и изолацију, спортске и све друге, за дужи период.

1992.

Виолета Благојевић, Олга Миловановић, Јелена Никићевић, Оља Петровић, Зоран Ковачевић тренер, Нада Јевтић, Ивана Крстовић, Ружица Бикић и Драгана Павловић

Но живот и кошарка су ишли даље.

У августу Студент мења име у КК ДИВА, захваљујући генералном спонзору Трговинско инжењеринг предузећу ДИВА Холдинг ДД Ваљево, које је прихватило финансирање такмичарских програма клуба.

Сада већ без клубова из Босне и Македоније, нови лигаши постају: Ловћен (Цетиње), Адема (Никшић), Градац (Чачак), Спартак (Суботица) и Беомеркс (Београд).

Иzolовани и свакодневно исцрпљивани оковом санкција, свако путовање сматрали смо подвигом. Резултати су били у другом плану, за нас и све остале клубове. Но само Савез и Лига нису видели, или нису хтели да виде шта се на терену догађа. По завршетку регуларне лиге, наметнули су и нове лиге – „Плаву“ за боље и „Белу“ за слабије пласиране клубове.

Одиграна је и та нова „Бела“ лига са противницима: Спартак, Ловћен, Беомеркс, Адема, Млади Крајишник-Срем и Херцег Нови. По завршетку лиге још и плеј аут, пораз од Младог Крајишника (55:57) и две победе – Хемофарм (78:71) и Југоекспрес (81:72), што је било довољно за прволигашки опстанак.

1992.

*Благојевећ, Павловић, Нкићевећ, Петровећ, Крстовећ, Бикић (горе)
Миловановић и Јевтић (доле)*

По завршеној сезони више играчица је напустило клуб, заслужни тренер такође али се са тренинзима наставило.

И даље смо кафенисали пре и после тренинга, истина по различитим ценама, између преподневног и вечерњег тренинга такође а тек између вечери и јутра да не говоримо. Инфлација је већ ломила брзином формуле обесмисливши сваки план и пројекат чак и за пар дана.

Притиснут проблемима и тешкоћама у пословању, генерални спонзор је после периода мање од годину дана, отказао помоћ и будућу сарадњу.

У немогућности да се пронађу одговарајућа решења за текуће активности, планула је искра међусобног неповерења и неразумевања у систему руковођења и схватања Студентовог постојања. Прозвали смо се у локалном листу, замерило се спонзору, претходницима и њиховој релацији. Била је то варница која је претила пожаром, какав дотадашње клупско искуство није познавало.

Реаговали смо брзо, окупљени у великом броју, на скупу који је био више од Скупштине, нешто као клубски Сабор, да се подсетимо, преслишамо и јавно саопштимо: оснивачи клуба су све и увек радили у општем интересу клуба, никада против и никада у личном интересу.

Није нам требало пуно времена да и пар појединаца, који то нису знали уверимо у оно што је успостављено даном оснивања и што се негује као светла клубска традиција.

У наредној сезони клуб ће наступати под именом „ВУЈИЋ“, приватне компаније из Ваљева, која ће као спонзор финансирати такмичарске активности.

1994.

*Драган Никитовић тренер, Нада Јевтић, Јасна Стривовић, Светлана Јеринић
Драгана Павловић, Нада Кнежевић, Ана Жугић, Марија Лазаревић,
Бојана Фуштар, Лела Недељковић, Илић, Јована Шаковић*

Нови тренер и неколико млађих играчица, пре свега из Ваљева, и нови клубови: Хемофарм (Вршац), Сутјеска (Никшић), Топико (Бачка Топола) и Дубочица (Лесковац).

После очекиваног пласмана у „Белу“ лигу где ће наступити са клубовима: Партизан, Дубочица, Сутјеска, Вождовац, Беомеркс, Топико и Ловћен, у прва четири кола остварене су две победе и два пораза а касније осам победа за редом, што је било довољно за позицију број два, иза Партизана, и пласман у плеј оф, где је Градац био бољи у две утакмице.

Онда је дошла и последња прволигашка сезона. Криза на врхунцу, помоћи ниоткуда, функционери се уморили, градски ресурси пресушили, било је размишљања да се активности закључају и кључ преда граду али је ипак одлучено да се настави са такмичењем.

„Бела“ лига и нови клубови: Винер Брокер (Ниш), Бачка Паланка и Нови Бечеј. У такмичењу низ победа и по који пораз. Да није било несрећног пораза у Нишу, обезбедио би се и пролаз у „Плаву“ лигу. Овако и даље „Бела“ лига – Млади Крајишник, Микронова компјутерс, Бетра, Војводина, Сутјеска, Бачка Паланка и Градац, добар темпо и довољно победа за опстанак, пре свега захваљујући одличним играма најбоље играчице.

Завршетак лиге и прволигашки опстанак дочекали смо са олакшањем, ослобађени свих прошлогодишњих дилема, потпуно сагласни да се у овим условима и оваквом окружењу даље не може.

За женску екипу у прволигашком такмичењу требало је много више но што смо тада могли да обезбедимо, што је упутило на неко ново време, људе и енергију.

Било је извесно да је протеклом сезоном, на неодређено време, затворена још једна страница „златног периода“ Студентове приче.

Средином августа 1995 године, у локалном листу објављен је позив заинтересованим дечацима и девојчицама за упис у Студентову школу кошарке.

Као по правилу, када се затвори једна од страница Студентове приче, она нова, која се отвара доносила би више и доносила даље.

Новоотворена Студентова школа кошарке увешће у свет кошарке, касније и најбољег међу најбољима на простору Европе и шире.

НОВИ ПОЧЕТАК

Оснивањем Школе кошарке, септембра 1995. године, отворена је друга страница у историју мушке кошарке у Студенту. Игралиште и физкултурна сала четврте Основне школе били су база и темељ, стручног и систематског рада у наредним годинама.

Следеће године, пионирска и кадетска селекција, укључене су у такмичења Регионалне лиге за одговарајуће узрасте.

Од лета 1977. године, кадетска селекција учествује ван конкуренције у Регионалној лиги: Крупањ, Лајковац, Шабац... Годину дана касније, у Лиги ће учествовати јуниори.

Када смо преживели „Милосрдног Анђела“, организовали смо пар кадетских и јуниорских турнира на Студенту, да би од јесени јуниори стартовали у такмичењу Квалитетне лиге Србије.

После више од једне деценије одсуства, у лето 2001. године, Студент се поново нашао у сениорском лигашком такмичењу.

Међуокружна лига са клубовима из Срема, Подриња и Колубаре: Нова Пазова, Пећинци, Рума, Инђија, Шабац....

На крају лиге, пласман у горњем делу табеле и оживело игралиште, као кратак резиме сезоне и протеклог лета на Студенту.

После пуних шест година, стигли су и први резултати стручног, упорног и напорног рада.

На радост других, двојица наших од перспективе одоше путем по свом избору, један у комшилук, други у Београд. Као по навици, остало нам само да им пожелимо срећу, да се вратимо раду и стварању нових звезда.

Друге сезоне у Међуокружном такмичењу, стартовали смо са више амбиција и жељом да победимо у надметању са клубовима: Слован и Боровица (Рума), Инђија, Голубинци, Шимановци, Бешка, Пећинци, Стари Бановци, Нови Сланкамен

Лига и лето на Студенту, са лепим искуством, симпатичним и коректним противницима и пристојном посетом.

На крају сезоне други, довољно за пласман у Другу српску лигу, наглашени оптимизам и повратак под кров Хале спортова, од јесени 2002. године.

Пионери и кадети на крају миленијума

2002.

Теофиловић тренер, Крунић, Илић, Ранковић, Павловић, Радојичић, Поповић и Јеремич вођа тима (горе), Ђурђевић, Теодосић, Симић, Ковачевић, Каљевић, Јанковић, Бељић

Прва сезона у Другој српској лиги и клубови: Стара Пазова, Срем, Слован, Железничар, Лозница, Зорка, Раднички, Гроцка и Београђани-Младост, Вива Баскет, Звездара, Дрвомаркет и Бањица.

Екипа састављена од полазника Школе кошарке из 1995. године и неколико ветерана. Пристојне посете утакмицама у подневним терминима Хале спортова и осмо место на крају сезоне, као очекивани и заслужени успех.

И следеће сезоне Друга српска лига и неки нови клубови: Пут, Нови Бановци, Нова Пазова, Беокош, Котеж...

Искуснији за годину дана, пуни оптимизма, својственог само Студенту, кренуло се на пласман који гарантује прелазак у виши ранг. Са променљивом формом и резултатима, али и пласманом који је давао наду, стигосмо до последњег кола и дербија у Сремској Митровици, који је одлучивао о другом месту и пласману у Прву српску лигу. Изгубили смо тесно (75:76) и препустили Звездари и Срему прелазак у виши ранг.

Традиционално, после неостварених амбиција у претходној, долазило је до кризе у наредној сезони. Показало се, традиција није преварила ни овога пута.

Почетак Лиге у сезони 2004/2005 године, носио је собом низ нерешених проблема и наслеђених обавеза, гомиланих годинама, без могућности да се реше или бар одложе за неко време.

У таквом амбијенту, одиграли смо девет кола и остварили две победе.

На утакмицу у Руму нисмо отпутовали, обзиром да није било новца за уплату дуга Савезу. Новац нисмо пронашли ни наредних десетак дана, што је упутило на хитно одлучивање о томе шта даље.

Будући да није било решења и средстава, за подмирење дуговања и текуће такмичарске потребе, средином децембра 2004. године, одлучено је да се сениорска екипа повуче из даљег такмичења Друге српске лиге.

Од оснивања били смо своји и на своме.

У пракси то је значило, издржавали и одржавали Студент, улагањем својих средстава, свог времена и своје енергије.

И трећа генерација, уложила је и посветила своје две деценије ангажовања, Студентовом постојању и опстанку: као играчи, тренери и клупски ентузијастаи.

Било је време, да се и они часно повуку и посвете личним обавезама а Студентову будућност препусте заинтересованим.

Ту смо застали.

Ових дана, подсећамо се на четири деценије постојања.

На наследнике још чекамо...

ПРВА „А“ САВЕЗНА ЛИГА ЗА КОШАРКАШИЦЕ

ВАЉЕВКЕ БОЉЕ И ОД СПЛИЋАНКИ

● Трећа победа у gostима izвојевана protiv Сплитске трговине са 87:71 ● Сутра у 19,30 сати Студент доченује у Хали спорта Крајинку-ауто (Бањалука)

Кошаркашице Студента настављају са победама у Првој А савезној лиги. Победоносној серији популарних „жутих“ инеу успеу у петом колу да спрече ин кошаркашице Сплитске трговине. После овог трећег успеха на гостовањима у овој сезони Студент се налази на челу табеле са великим изгледима да се ту задржи и након наредних неколико кола.

„Жуте“ су савладале Сплитску трговину са 87:71 (36:39), након је први део сусрета протекао у изједначеној игри. Студент је у овој утакмици играо без Јасне Милосављевић, која није путовала у Сплит због неспоразума са клубом око запослења, али и без њене помоћи Ваљевке су оствариле убедљиву победу.

Први део сусрета био је изједначен са најизмештеним смењивањем у вођству за ња га домаће решиле у своју корист са три поена разлике. У наставку утакмице играчице Студента су потпуно надиграле слабе Сплићанке. Јонска игра коју су Ваљевке примениле никако није одговарала домаћим играчицама, јер за њу инсу имале решење. Студенткиње су нарочито доминирале у скоку, а предробне ефикасном Оливером Весић и Маријом Лазаревић дошле су до високог вођства у 30 минуту (16:62) и стечену пред-

МАРИЈА ЛАЗАРЕВИЋ

ност сигурном игром лако сачувале до краја. Поред ове две играчице солидне су биле и остале што је и допринело новој пролигашкој победи.

Игра у другом делу сусрета показала је да Студент и ту показује напредак, па у наредним колма треба очекивати да она буде још убедљивија, која ће у потпуности пратити остварени

резултат који је био свих очекивања и оних највећих оптимиста.

Студент: Весић 21, Благојевић, Секулић 17, Козачевић 9, Гавриловић 9, Јевтић 2, Миловоновић, Јовановић 9, Лазаревић 20.

ТАБЕЛА

Студент	11	5	1	459:388
Црвена звезда	11	5	1	447:381
Елмос	11	5	1	331:488
Партизан	11	4	1	390:368
Војводина	9	3	3	382:389
Језице	9	3	3	441:477
Крајинку-ауто	8	2	4	437:462
Сплит трговина	8	2	4	425:439
Јединство	8	2	4	418:437
Монтмонтажа	7	1	5	405:431
Железничар	7	2	3	364:392
Вождовац	7	1	5	330:456

После две утакмице заредом у гостима кошаркашице Студента сутра ће поново наступити пред својим навијачима. У 19,30 сати у Хали спорта састају се са Крајинку-аутом из Бањалуке. Ваљевке су староседеоци у овом рангу такмичења, а у овој сезони инсу најуспешније стартовале. Међутим ради се о екипи која зна да изненади на гостујућим теренима, па је на Ваљевкама да крајње максимално борбено и ангажовано приступе овој утакмици без потцењивања ривала, јер се може тако може доћи до нове победе. Сигурно је да ваљевке љубитељи кошарке инсу пратити да својим гостима што већем броју поена и ским бодрењем једној победи.

● Саговорник спор

десетак играча број се изјавио. Њихово доди се у екипе, у турнир

НАПРЕД **спорт**

ВАЉЕВКЕ У ПРВОЈ ЛИГИ

Студент у последњој утакмици Прве „Б“ лиге победио Сплитску трговину са 87:71. Нови Ваљевски пролигаш — кошаркашице Студента

ТАБЕЛА

Студент (B)	11	5	1	459:388
Црвена звезда (B)	11	5	1	447:381
Елмос (B)	11	5	1	331:488
Партизан (B)	11	4	1	390:368
Војводина (B)	9	3	3	382:389
Језице (B)	9	3	3	441:477
Крајинку-ауто (B)	8	2	4	437:462
Сплит трговина (B)	8	2	4	425:439
Јединство (B)	8	2	4	418:437
Монтмонтажа (B)	7	1	5	405:431
Железничар (B)	7	2	3	364:392
Вождовац (B)	7	1	5	330:456

САМО „РИБНИКАР“ ПОБЕДИО

ИЗ НК СТУДЕНТ ДРУГА САВЕЗНА ЛИГА

3. Ковачевић нови тренер

● Драгош Ковачевић добио отназ

Председништво КК Студент раскинуло је даљу сарадњу са Драгошем Ковачевићем, који је протекле три сезоне, са доста успеха, тренирао женску екипу овога клуба.

У том периоду постигнути су најбољи резултати у историји Студента, који је без пораза постао члан Прве Б савезне лиге и у првој сезони такмичења заузео треће место. Међутим, и поред успеха, често је долазило до неспоразума на релацији упорава — тренер, па је прекид даље сарадње био неминуан.

За новог тренера постављен је Зоран Козачевић, један од најбољих кошаркаша Ваљева свих времена, који је са доста успеха водио и екипу Металца у Српској и Првој Б лиги.

ДРНА

18:17

у новим

и финансијски — а марта 1990. године, када је извршила своје функције. Драгош Ковачевић је био тренер Женске кошаркашке екипе Студента у периоду од 1987. до 1990. године. У том периоду екипа је постигла најбоље резултате у историји клуба, а Драгош је добио отназ због неспоразума са клубом око запослења. Нови тренер екипе је Зоран Козачевић, који је са доста успеха водио екипу Металца у Српској и Првој Б лиги.

ВАЉЕВКЕ У ПРВОЈ ЛИГИ

Студент у последњој утакмици Прве „Б“ лиге победио Сплитску трговину са 87:71.

Нови Ваљевски пролигаш — кошаркашице Студента

После две утакмице заредом у гостима кошаркашице Студента сутра ће поново наступити пред својим навијачима. У 19,30 сати у Хали спорта састају се са Крајинку-аутом из Бањалуке. Ваљевке су староседеоци у овом рангу такмичења, а у овој сезони инсу најуспешније стартовале. Међутим ради се о екипи која зна да изненади на гостујућим теренима, па је на Ваљевкама да крајње максимално борбено и ангажовано приступе овој утакмици без потцењивања ривала, јер се може тако може доћи до нове победе. Сигурно је да ваљевке љубитељи кошарке инсу пратити да својим гостима што већем броју поена и ским бодрењем једној победи.

Одбојна САМО „РИБНИКАР“ ПОБЕДИО

У одбојки када се раније играли само у Београду, одбојка је сада доста распрострањена у Српској и Првој Б лиги. Најбољи резултат у историји клуба постигао је „Рибникар“ из Београда, који је победио Сплитску трговину са 3:0 у петом колу. Овај тим је у првој сезони такмичења заузео треће место. Међутим, и поред успеха, често је долазило до неспоразума на релацији упорава — тренер, па је прекид даље сарадње био неминуан.

РАНГ ЛИСТА НАЈБОЉИХ У 1990. У ИЗБОРУ РЕДАКЦИЈЕ »НАПРЕД«

Крај године увек служи за својеврсне и правевне ранг листе најуспешнијих спортиста...

ваљевских »Жутих« и једна од најзаслужнијих за пласман у Прву »А« лигу.

МИЛАН МИЛУТИНОВИЋ (КК СТУДЕНТ) И АНТО ПЕХАРИМА

ВАЉЕВСКИ »ЖУТИ« ПОЈАЧАЛИ ОБЕ ЕКИПЕ ДЕВОЈКЕ СТУДЕНТА ХОЋЕ У ДРУГУ ЛИГУ

у Ваљеву ће, изгледа, заиграли и биша репрезентативна Љиљана Станојевић. Нови тренер мушине екипе Ашних из Уша, а његов заменик Војислав Коцојевић.

АНТО ТАДИЋ И КК СТУДЕНТ

Пехари — дар НРУШИН-КОМЕРЦ-а биће уручени на првенственим утакмицама у јануару 1991. године

- 1. АНТО ТАДИЋ (БК Металац) — Већ шест година са пуним успеха бори се за пласман у Прву лигу... 2. МАРИЈА ЛАЗАРЕВИЋ (КК Студент) — Организатор и...

полуфинала а са доста успеха такмиче се у Првој »А« лиги са издвојеним да се пласирају и у Купу »Љиљана Ронкетс«.

ЈОВАНЧИЋ

Ваљевски судија вођа утакмице европских квалификационих утакмица у Београду.

И СОФН ИЗАБРАО НАЈБОЉЕ

Прошлог уторка у великој сали Хотела »Гранд« СОФК-а Ваљева по трећи пут је вршила избор најбољег спортисте, спортског колектива, најуспешнијег јуниора и јуниорске екипе града.

ВЕЛИКИ УСПЕХ СТУДЕНТА У НВАЛИ ФИНАЦИЈАМА У ЛАЗАРЕВЦУ ВАЉЕВСКИ СТУДЕНТ ДРУГОЛИГАШ

После два понушаја, »жути« успели да уђу у друголигашно друштво. Комплименти играчима и тренеру за борбеност и изузетно залагање.

После много узбуђења и беспоштедних борби у којима се борило за снажи педаљ терена, у трогодишним квалификацијама, које су одигране прошле недеље у Лазаревцу, кошаркаши Студента су остварили неочекиван успех и пласирали се у Другу лигу.

Омладинци и МИЛАН ТАДИЋ (ФК Вуђиност). — Стевановић, мада у подмаклим годинама игра у младим дивизијама, у врху је листе стрелца Српске лиге Тадић је, капитен првак Српске лиге, стуб одбране.

Јевне да) можда утакмице испунио је ту је, реално и период у друштва при емше по- јој незани- (Д. М.)

ПРЕДСЕДНИЦИ

Предраг ЛАЗАРЕВИЋ, од 1971. године

Први председник у историји клуба. Харизмом, статусом и личним финансирањем клубских активности, значајно допринео оснивању и опстанку клуба, у прве две године. Радио као адвокат у Ваљеву и Београду. Играч некадашњег Омладинца.

Новак САВИЋ, од 1973. године

У свом мандату започео три изузетна пројекта, важна за живот и опстанак клуба: изградњу игралишта, успостављање рада са млађим селекцијама и оснивање женске кошарке.

Дипл. инж. машинства, радио на одговорним дужностима у „Крушику“ и као директор „Крушикове“ фабрике „Микро лив“

Играо кошарку у некадашњем Радничком.

Бранко САВИЋ, од 1977. године

Укључио се у рад Студента као члан Управе, касније изабран за председника. Изградња трибина, постављена расвета и обезбеђени услови за припреме и такмичарске активности обе селекције су најзначајније активности у председничком мандату. Привредник на значајним функцијама у „Крушику“, директор „Наменске“, генерални директор ХК „Крушик“, касније и помоћник Савезног министра за привреду.

Владан РАДИВОЈЕВИЋ, од 1980. године

Први председник са једногодишњим мандатом и дугогодишњи члан Управе клуба. Дипл. инж. архитектуре, заслужан за проналажење локације и обезбеђење услова за изградњу игралишта и стадиона.

Играо кошарку у некадашњем Радничком.

Слободан ЋЕРАНИЋ, од 1981. године

Играч прве генерације и капитен, по потреби тренер. Дугогодишњи професионални генерални секретар. Присутан и посвећен свим акцијама и активностима клуба током четири деценије постојања. Један од двојице клубских активиста са највише функција у Студенту.

Петар НИКОЛИЋ, од 1983. године

Председник и дугогодишњи члан Управе. Дипл. инж. саобраћаја, секретар Регионалне привредне коморе.

Јован ПАВЛОВИЋ, од 1985. године

Значајно помогао у доградњи пословне зграде на Стадиону и стварања услова за више такмичарских амбиције обе селекције. Инжењер грађевине, радио као директор „Стандарда“ у време обављања функције председника клуба.

Радивоје МАРИНКОВИЋ, од 1987. године

Привредник и банкар. Радио као помоћник директора за комерцијалне послове у ХК „Крушик“. У време обављања функције председника клуба. радио на пословима помоћника директора Ваљевске банке. Допrineо поправљању материјалног статуса клуба.

Милан МИЛУТИНОВИЋ, од 1989. године

Избором за председника клуба, обезбедио све услове за реализацију пројеката, пласман женске екипе у прволигашко друштво и каснијег двогодишњег успешног присуства у том такмичењу. Дипл. инж. грађевине, као технички, касније и генерални директор ГП „Јабланица“ значајно помогао изградњу трибина и данашње верзије клупског стадиона. Једно време био генерални, а данас је технички директор ЈП „Колубара“. Играч прве генерације.

Милорад ВИЋЕНТИЈЕВИЋ, од 1992. године

Члан Управе, касније и председник у време прволигашког статуса женске екипе.
Приватни предузетник.

Предраг СПАСОЈЕВИЋ, од 1994. године

Прихватио дужност председника у време дубоке кризе и размишљања да се клуб угаси. Женска екипа је одиграла још једну прволигашку сезону а затим су се активности усмериле на школу кошарке и рад са најмлађима дечацима, који ће се пар година касније укључити у редовно такмичење сениора.

Тренер женске екипе од прве такмичарске сезоне 1976. године уз то и млађих селекција. После три године прелази на рад са млађим мушким селекцијама и првом екипом коју је увео у Другу савезну лигу 1980. године, што се сматра највећим успехом мушке кошарке.

Зависно од клупских потреба, тренирао и одређене селекције: сениоре, сениорке, кадете, пионирке...Једини је тренер у историји клуба који је из Студента одлазио у Студент, а онда се опет враћао у Студент.

Када је клубу требало дати на значају именован је спортским директором.

Присутан у свим активностима оснивања клуба, изградњи игралишта и осталих клупских активности током четири деценије постојања.

Један од оснивача, играч прве генерације и капитен.

СЕКРЕТАРИ

Бора ТАСИЋ

Секретар клуба са искуством и енергијом успешног привредника. Водио све оперативне послове изградње трибина, постављања расвете и партерног уређења простора стадиона. Такође, технички био присутан у свим такмичарским активностима обе селекције.

Предраг ЕРИЋ

Професионални секретар у време прволигашког такмичења женске екипе. Касније радио волонтерски.

Илија ИЛИЋ

Тренер од лета 1971. године, наредних годину дана. Касније више пута одлазио и враћао се у клуб. Играо у генерацији 1972. године. Успоставио рад са млађим селекцијама од којих је највећи успех пласман и седмо место на Кадетском првенству Југославије у Чачку 1978. године. Поред Студента радио у клубовима у Ваљеву, пре свега са млађим селекцијама. Играо успешно рукомет и кошарку. Као кошаркаш проглашен најбољим спортистом града за 1968. годину. Пензионисани професор физичке културе. И даље ради са најмлађим селекцијама.

Драган НИКИТОВИЋ

Тренер постао у лето 1972. године, у време кризе и отвореног питања опстанка клуба, после полусезоне играња у гостима због покривања игралишта у Ваљеву. Из Студента одлази у војску и постаје интересантан и перспективни тренер за комшије где ће наставити каријеру. У тим годинама постаје и помоћни тренер кадетске репрезентације Југославије на Европском шампионату у Француској 1977. године. Једну сезону провео у Пули тренирајући локалног друголигаша.

У Студент се враћа деценију касније, али само на пар сезона а онда опет у комшилук. Коначно у Студенту је поново од 1993. године, као тренер прволигашке женске екипе у наредне две сезоне. Две године провео у Северној Кореји као тренер националног тима и нешто краће у Русији, у раду са млађим селекцијама.

Михаило ПОПОВИЋ

Тренер у сезони 1973. године. Као дипл. инж. машинства радио на одговорним пословима у „Крушику“ али је за кошарку и Студент увек имао времена и енергије. Играч прве генерације. По одласку из Студента радио као тренер у Лазаревцу и Ваљеву. Трагично страдао по повратку са утакмице у Лазаревцу.

Бранко КЕЦОЈЕВИЋ

Тренер у сезони 1974. године у Јединственој лиги Србије. Као играч прве генерације, озбиљно се повредио на пријатељској утакмици у Ужицу, што је условило рани престанак активне играчке каријере. По одласку из Студента радио као професионални тренер у Ваљеву.

Душан РАКИЋ

Тренер женске екипе између 1979. и 1984. године. Дао пун допринос континуитету рада са женском селекцијом, генерацијској смени и стварању амбијента за напредак ка вишим степенима такмичења. Играо успешно рукомет и кошарку. Професор физичког васпитања.

Драгош КОВАЧЕВИЋ

У Студент дошао из Ужица 1985. са репутацијом тренера који је радио у прволигашким и друголигашким клубовима и супругом Горданом, као сјајном играчицом, време ће показати, и истинском Студентовом легендом. После две сезоне заједничког рада и играња у Студенту, обезбедио је пласман у Јединствену републичку лигу а после тријумфалних 18/18 и пласман у Прву Б лигу Југославије. Водио је екипу, прве године у Првој Б лиги, када је освојено треће место. По завршетку сезоне клуб му се захвалио на ангажовању, док је Гордана остала и наставила да игра, касније и у прволигашком друштву. За стручност, коректност и утемељен пут ка прволигашком друштву, његов допинос развоју женске кошарке у Студенту се изузетно цени.

Миленко АШКИЋ

Тренер мушке екипе у сезони 1987/88. године. У Студент дошао из београдског Ушћа, где је годинама био водећи играч, касније тренер. Будући да није остварен пласман у друголигашко друштво, вратио се у Београд. Оставио добар утисак.

Зоран КОВАЧЕВИЋ

За тренера женске екипе дошао у пролеће 1989. године, са репутацијом једног од најбољих играча у историји ваљевске кошарке, кратком тренерском биографијом али и перспективом највишег ранга.

Већ у првој години остварен је путпуни успех, прво место у Првој Б лиги, без пораза и пласман у Прву савезну лигу.

У првој прволигашкој сезони 1990/91. године, обзиром да се играло и са клубовима из Словеније и Хрватске, освојено је седмо место, што је био и највећи Студентов успех.

За наведени успех али и перспективу тренера највишег нивоа постављен је за помоћног тренера женске сениорске репрезентације Југославије, на турнеји по земљама Далеког истока у лето 1991. године.

У Студенту је радио још две сезоне а наследницима оставио тим у прволигашком такмичењу.

По одласку из Студента, радио у Ваљеву, Суботици, Краљеву и Београду.

Последње године живота провео на месту спортског директора матичног клуба у покушају да ваљевску кошарку врати на место из времена свог играчког врхунца.

Милован ТЕОФИЛОВИЋ

У Студенту играо читаву деценију, као најбољи играч своје генерације. Показао интересовање за тренерски позив и почео као помоћни тренер женске екипе.

Од 1995. године, формира Студентову Школу кошарке са преко 100 полазника, из које ће касније уследити: пионирска, кадетска и јуниорска селекција. Врло рано је препознао потребе младих и правовремено их водио кроз одговарајућа такмичења, путем сталног напретка и усавршавања. Учешће кадетске, затим и јуниорске екипе у такмичењу Регионалне лиге, ван конкуренције, турнири одговарајућих узраста, и Квалитетна јуниорска лига КСС били су добро трасиран пут провере тренутних могућности и перспективе сваког појединца.

Био је помоћни тренер пионирске репрезентације Србије у којој ће његов и Студентов најбољи ученик, врло брзо постати лидер, да би касније кроз остале репрезентативне селекције и клубове у којима је играо постао најбољи играч Европе.

Повратком Студента у лигашко такмичење, после паузе дуже од једне деценије, водио тим кроз Међуокружну лигу две сезоне, затим и две сезоне у Другој српској лиги.

Одустајањем клуба из такмичења у децембру 2004. године, привремено престао да се бави тренерским послом.

И ОНИ СУ ИГРАЛИ У СТУДЕНТУ...

Леон ДЕЛЕОН

Један од оснивача клуба, играч прве генерације и члан Управе пуне четири деценије. Никада није био председник клуба али је често, ауторитетом и енергијом, био и више од тога. Врло брзо, по дипломирању на Правном факултету у Београду, радио као саветник за политички систем Председника Републике Србије. Био члан Такмичарске комисије КСЈ од 1987. године, до распада земље, са проф др Радомиром Шапером, као председником. Данас ради као секретар Дирекције ФЕСТ-а.

Лично заинтересован, да да своје виђење Студентовог постојања, написао:

Љубав траје и данас

Био је пре свега есенцијално млад. Не само по годинама.

Био је то нов, независан дух који је искакао помало из времена и из своје средине.

Имао је своје снове и препознатљив лик, по својој изразито урбаној култури.

Био је као нека млада градска герила, жељна и способна да испољи себе и да мења свет око себе.

Нов, свеж, храбрих идеја, био је можда најаутентичнија чисто градска прича Ваљева које ми памтимо. Био је и наговештај златног периода Ваљева осамдесетих.

КК Студент није био само спорт. Био је нека врста идеолошке споне људи из клуба и око њега, али и свих других Ваљеваца, који су својим идејама, жељама и сновима газили у неко друго модерније и просперитетније време.

Први је препознао и време када се требало повући са јавне сцене и не учествовати у нечему чега би се касније стидео.

За људе који су га основали, али и многе друге који су се касније прикључили, био је љубав једном за свагда, без обзира на проток времена, на веће или мање успехе.

Та љубав траје и данас.

(Л Д)

Зоран ЈЕВРЕМОВИЋ

Естрадни уметник. Један од оснивача клуба и играч прве генерације. Инспиратор и организатор забавних програма и манифестација у Студенту: „Жуте ноћи“, Диско, концерти... Преко три деценије, до одласка у Београд, ангажован као вођа тима бројних селекција Студента: кадети, јуниори, сениори и сениорке. Посвећен и изузетно ангажован у свим пројектима Студента, током свог боравка у Ваљеву.

Дарко МАРЈАНОВИЋ

Новинар ваљевског „Напреда“ и хонорарни дописник загребачких „Спортских Новости“. У Студенту играо кратко. По вокацији припадао нам је од првог дана. Написао сјајну Збирку приповедака „Воз у зеленој реци“ и роман „Шарено платно“, овековечивши реку Градац и неколико варошких ликова. Награђен другом наградом на Југословенском конкурс за кратку причу 1996. године. Памтимо га као најбољег новинара међу кошаркашима и најбољег кошаркаша међу новинарима.

Учини се човеку да је у животу био у много воденица...

Постоји само једна која меље.

Црно и бело. Брашно...

(Шарено платно, 1998)

Душан СПАСОЈЕВИЋ

Драмски писац. Дипломирао драматургију на Академији Уметности у класи професора Синише Ковачевића.

Написао три драме: *Одумирање*, *Зверињак* и *Метак за све*, премијерно изведене на сценама Атељеа 212, СНП у Новом Саду и ХКД Ријека.

Драма *Одумирање* преведена на Немачки, Пољски и Чешки а *Зверињак* на Пољски и Чешки.

Добитник је престижне награде Јоаким Вујић за савремени драмски текст (*Одумирање*), док је представа награђивана у земљи и иностранству.

„Ваљевац личност за 2007. годину“, у избору Ревиије „Колубара“ и добитник Годишње награде града Ваљева за допринос у култури за 2008. годину.

У Студенту играо од 1996. године, када је кроз млађе селекције стваран амбијент за будуће укључење сениорске екипе у лигашко такмичење.

А ОНИ НИСУ ИГРАЛИ У СТУДЕНТУ...

Слободан ВИШИЋ

Један од оснивача клуба, потпредседник и члан Управе до одласка у Београд. Као грађ. инж. водио инвестицију Студентовог игралишта у изградњи. Био и остао некрунисани „Краљ критеријума“, већ заборављене шутерске игре 2+1. Побеђивао све кошаркашке асове на теренима Дома омладине, Малог стадиона и Студентовог игралишта. Играч некадашњег Омладинца.

Милан ТЕРЗИЋ

Један од оснивача и дугогодишњи члан Управе клуба. Годинама радио као продуцент Спортског програма РТ Београд, касније РТС. У првим годинама постојања клуба, значајно помагао све клупске активности. Привржен Студенту пуне четири деценије.

Лука АЋИМОВИЋ

Потпредседник и дугогодишњи члан Управе клуба. Адвокат и правни заступник клупских интереса. Као делегат Студента, годинама обављао дужност председника Општинског Савеза за физичку културу.

Душан ДАМЊАНОВИЋ

Један од оснивача и дугогодишњи члан Управе клуба. Учествовао у свим акцијама клуба током четири деценије – изградњи игралишта и такмичарским активностима. Ангажовао се као вођа тима у бројним клупским селекцијама. (фото у средини)

Одмах по оснивању, у лето 1971. године, први пут смо организовали припреме на Дивчибарама. Следеће године, припремали смо се у Феријалном кампу у Макарској.

Касније, припреме су организоване на Дивчибарама, Дебелом Брду, Златибору, Тари, Бијелој, Задру, Ариљу, Ивањици, Печују, Високим Татрама, Врујцима и Бујачићу.

Традиција организовања летњих, касније и зимских припрема, за све клупске селекције, била је део општеприхваћеног програма спортског усавршавања, за који је увек било разумевања и средстава.

СПОНЗОРИ

Први спонзор клуба била је реномирана Туристичка агенција „Путник“ из Београда.

Касније, клубске активности и изградњу Стадиона, помагали су: СТРЕЛА, ЈАБЛАНИЦА, КРУШИК, ЕЛЕКТРОДИСТРИБУЦИЈА, ЕРОЗИЈА, УЗОР, МАШИНОРАД, ОПШТИНА ВАЉЕВО, КЕРУБ, ВИК, ПП РАД, СТАНДАРД, ЈУГОАУТО, ГРАМАТ, ЋОРЂО СТ АНЂЕЛО

Женска екипа је прволигашку сезону 1992/93. године, играла под именом ДИВА, генералног спонзора ДИВА Холдинг Ваљево, а две наредне сезоне под именом СТУДЕНТ ВУЈИЋ, приватне компаније ВУЈИЋ из Ваљева.

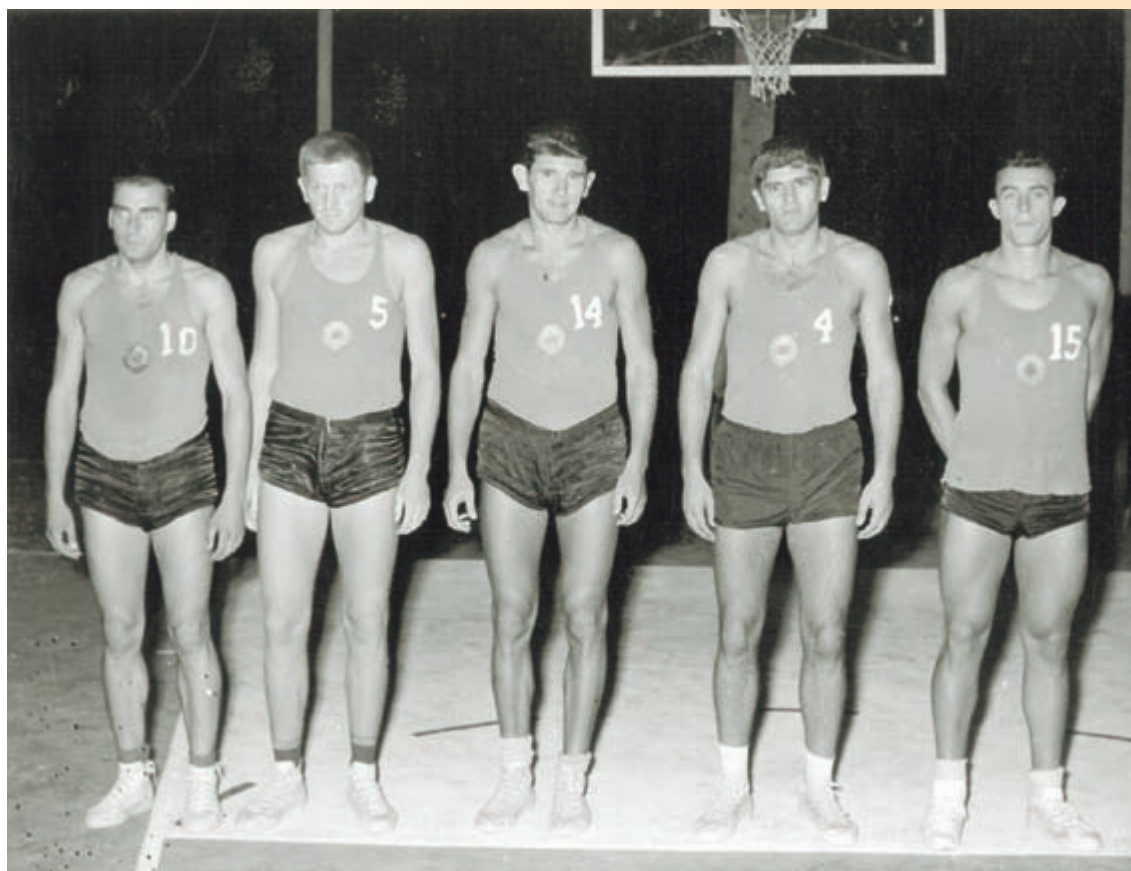
Појединачно активности клуба су помагали: Војкан Јовичић, Слободан Недељковић, Млађа Илинчић и други.

АСОВИ

У Студенту су играли и некадашњи репрезентативци и репрезентативке:

Милош БОЈОВИЋ (Партизан)
Слободан ГОРДИЋ (ОКК Београд)
Љиљана СТАНОЈЕВИЋ (Партизан)
Јасна МИЛОСАВЉЕВИЋ (Црвена Звезда)

*Данеу, Кораћ,
Ђурић, Гордић
и Николић
на ОИ у Риму
1960.*

ЈАБУКА НА ДАН ИЛИ БРИГА О ЗДРАВЉУ

Бригу о здрављу Студентових играча и играчица, годинама су волонтерски водили, лекари: прим.др. Илија Трипковић, др. Живорад Симовић, др. Драган Јеремић, др. Миша Илић, др. Предраг Живановић, др. Драган Трипковић и бројни сарадници Здравственог центра и Дома здравља у Ваљеву.

Изградњом Стадиона створиле су се могућности за комерцијализацију алтернативних програма у функцији обезбеђивања неопходних средстава за финансирање основне-спортске делатности.

Поред низа организованих концерата, група и гостију различитог жанра, пројекат Дискотеке под отвореним небом, показао се и остварио као потребан и изузетно посећен програм градске младежи.

Скупљали су се на Тргу код „Нарциса“ затим би у великом броју долазили на Студентову Дискотеку, где би проводили највише времена да би по завршетку истим путем назад, са наставком према Тешњару.

Посете од преко стотине тинејџера из вечери у вече, викендом и преко хиљаду, засигурно су определиле Дискотеку као централно место и захтевани забавни програм који је граду недостајао.

Истина нисмо били задужени, још мање одговорни за организацију културних и забавних манифестација у граду, тек урадили смо нешто на обострано задовољство: млади су добили недостајући програм а спортска делатност недостајућа средства.

Занети Дискотеком, годинама и обавезама нисмо ни приметили да нашег корзоа у Карађорђевој, те свима драге нам полувековне варошке традиције, више нема. Нисмо веровали, још мање желели да наш Диско ту традицију прекине. Догодило нам се, да као последња генерација корзоа будемо сведоци, промене навика и будућих захтева младих.

Прихватити избор и подржати младост, на путу сопственог опредељења, било је право задовољство и томе смо се веселили.

Божа „Гробар“, ДЈ.

ЖУТЕ НОЋИ

Већ са оснивањем, показало се, Студентова харизма прелазила је далеко оквире спорта и имала шарма да понуди нешто више и интересантније варошком аудиторијуму сличног сензибилитета.

Студентове забаве, популарне „жуте ноћи“ постале су врло брзо садржајем и интересовањем водеће у граду, граду са вековном традицијом зимских окупљања и забава разних удружења, друштава, квартова и клубова.

Дом Омладине, хол Дома културе, хотели Нарцис, Дивчибаре и Гранд били су локације и гаранција добре забаве и дружења за коју се знало и на широким просторима Јуте, на које се чекало и за које се припремало.

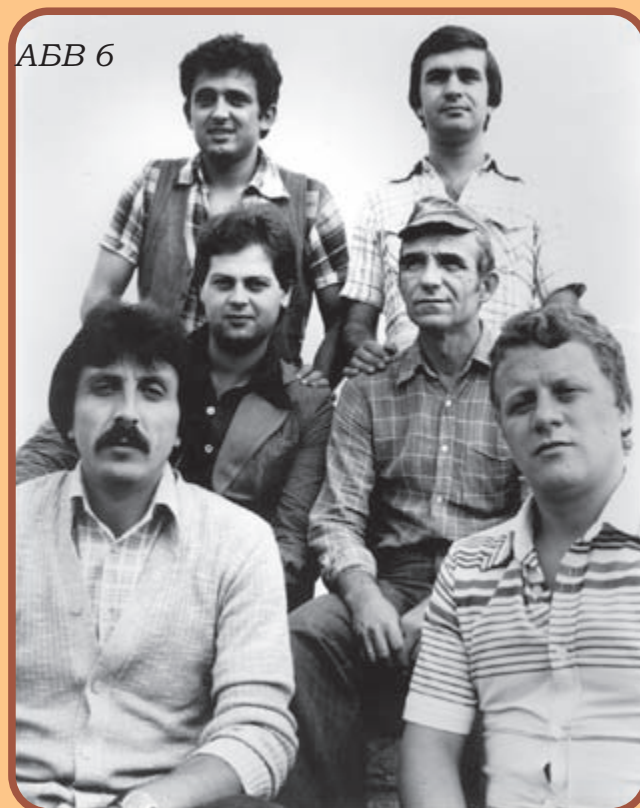
Трајало је тако све до ратних догађања и година, када више никоме и нигде, није било до забава и забављања.

НАШИ ПРИЈАТЕЉИ

Јова Маљковић

Мики Јевремовић

Зоран Јевремовић и др Воја Милутиновић

ЧЛАНОВИ УПРАВЕ

01. Алекса ГРУЈИЋ
02. Бранислав МИЋИЋ
03. Вера МИЛИНКОВИЋ
04. Видоје ЖИВАНОВИЋ
05. Војкан ЈОВИЧИЋ
06. Горан РИСТЕВСКИ
07. Драгана ГРАБОВИЦА
08. Драган ПЕТРОВИЋ
09. Драган ВАСИЉЕВИЋ
10. Драган ВУКАШИНОВИЋ
11. Драгомир ЏОКОВИЋ
12. Драган НИКШИЋ
13. Душан ДАМЊАНОВИЋ
14. Зоран НИКИТОВИЋ
15. Милан ЈАЊИЋ
16. Милан ТЕРЗИЋ
17. Милоје МИЛИНКОВИЋ
18. Милоје ТОМИЋ
19. Милоња ВУЈОВИЋ
20. Милош ДРАГИЋЕВИЋ
21. Мирољуб ОБРАДОВИЋ
22. Мирослав БЕГОВИЋ
23. Младен ИЛИНЧИЋ
24. Никола ТЕОДОСИЋ
25. Предраг БЕГОВИЋ
26. Радисав СТАНКОВИЋ
27. Радиша ГАЈИЋ
28. Ранко ТИЈАНИЋ
29. Реља ВИТОРОВИЋ
30. Сава РАНКОВИЋ
31. Слободан ВИШИЋ
32. Слободан НЕДЕЉКОВИЋ
33. Томислав АНТОНИЈЕВИЋ

*Са Студентом студирамо пуне четири деценије.
Положили смо важне испите и одговорили крупним
изазовима.*

*Победили смо Звезду и Партизан, изградил
Стадион, постали и поновили се као најбољи спортски
колектив града, дотакли европске, светске и олимпијске
висине, а при томе остали своји и на своме.*

*Бруцоше смо примали увек и радо, отвореног срца и
раширених руку.*

*Било нас је у Алексинцу и Атланти, Београду и
Битољу, Врању и Вршцу, Гроцкој и Голубинцима, Загребу
и Зворнику, Инђији и Ивањици, Јагодини и Јесеницама,
Кладову и Крагујевцу, Лозници и Лесковцу, Љубовији и
Љубљани, Мајданпеку и Младеновцу, Нишу и Новом
Пазару, Обреновцу и Осечини, Паризу и Пријепољу,
Сарајеву и Сплиту, Трстенику и Тузли, Убу и Ужицу,
Цетињу и Цариграду, Чајетини и Чачку, Шибенику и
Шимановцима.*

*Били смо и остали „вечити“ Студент(и). Тако ће и
остати, док буде нас и док буде Студента.*

Оснивањем Студента вратио сам се кошарци, постао први тренер и капитен тима, пар година касније и тренер женске селекције у оснивању.

Као играч Студента почео сам да судим кошаркашке утакмице а због суђења престао да играм у Студенту.

Од Студентовог дреса до прволигашког дебија на дербију Црвена Звезда-Партизан прошло је пет година и годину више до звања и знака ФИБА судије.

Учешће на Олимпијским играма у Атланти 1996 године и функција потпредседника Техничке комисије ФИБА ЕВРОПА су највиша достигнућа у 32 године дугој каријери ФИБА судије, комесара, обсервера и инструктора за суђење.

Светска првенства за жене у Куала Лумпуру (1990), јуниоре у Палма де Мајорци (1983), јуниорке у Сеулу (1993), јуниорке у Тулузу (2010); Еуробаскети у Атини (1995), Барселони (1997), Београду (2005), Мадриду (2007), Европски шампионат за жене у Риги (2009); 17 европских шампионата млађих категорија, четири европска клупска финала и очекивано учеће на овогодишњем Еуробаскету у Каунасу и Светском првенству у Пуерто Монту су прилог значајног присуства на европској и светској кошаркашкој сцени.

Спортова „Златна пиштаљка“, стручна признања „Судија године“ и десетогодишње присуство на месту председника Судијске комисије КСС су најзначајнији домаћи домети.

Са задовољством сам прихватио указано поверење, да причу о четири деценије Студентовог постојања, отргнем од заборава и посветим генерацијама прошлих Студентом, пријатељима спорта и припадајућем делу спортске историје града.

Томислав Јованчић

Томислав Јованчић
СТУДЕНТ

Издавач:
Кошаркашки клуб Студент

За издавача:
Предраг Спасојевић

Лектура и коректура:
Бранка Јовић

Обрада фотографија:
Ђорђе Ђоковић

Технички уредник:
Јосип Грачанин

Штампа:
Ваљево принт

Тираж: 500